

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich — zgodnie z którą państwa członkowskie stanowią, że w warunkach określonych w prawie krajowym nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta — należy rozumieć w ten sposób, że brak związania konsumenta nieuczciwym warunkiem umownym ustalonym przez sprzedawcę lub dostawcę nie działa ipso iure, lecz jedynie wówczas, gdy konsument skutecznie zaskarży taki zapis wniesioną w tym celu skargą?
2. Czy ochrona konsumentów gwarantowana w dyrektywie 93/13/EWG wymaga, by — niezależnie od rodzaju postępowania oraz jego kontradyktoryjności lub braku kontradyktoryjności — sąd krajowy oceniał z urzędu, nawet jeżeli nie została złożona skarga podnosząca nieuczciwy charakter warunku umownego, że przedłożona mu umowa zawiera nieuczciwe warunki umowne, a tym samym z urzędu dokonywał oceny, w ramach kontroli swojej właściwości, zapisów umownych ustalonych przez sprzedawcę lub dostawcę?
3. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie drugie, jakie kryteria powinien uwzględnić i rozważyć sąd krajowy w ramach tej kontroli?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 18 czerwca 2008 r. — HEKO Industrieerzeugnisse GmbH przeciwko Bundesfinanzdirektion West

(Sprawa C-260/08)

(2008/C 247/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: HEKO Industrieerzeugnisse GmbH

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion West

Pytanie prejudycjalne

Czy istotnymi obróbkami lub przetworzeniem towarów o niepreferencyjnym pochodzeniu sklasyfikowanych w pozycji 7312 Nomenklatury Scalonej zgodnie z art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾ są jedynie takie, w wyniku których towar powstały po obróbce lub przetworzeniu podlega zaklasyfikowaniu do innej pozycji Nomenklatury Scalonej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België w dniu 19 czerwca 2008 r. — Państwo belgijskie przeciwko Direct Parcel Distribution Belgium

(Sprawa C-264/08)

(2008/C 247/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Direct Parcel Distribution Belgium

Pytania prejudycjalne

1. Czy zaksięgowanie w rozumieniu art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego ⁽¹⁾ stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217, polegające na tym, że kwota należności jest wpisywana przez organy celne do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, w jaki sposób należy wykonać obowiązek określony w art. 217 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, zgodnie z którym kwota należności powinna zostać „wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób”? Czy wiążą się z tym minimalne wymogi techniczne lub formalne, czy też art. 217 pozostawia w pełni państwu członkowskim wydanie szczegółowych przepisów regulujących sposób zaksięgowania kwot należności nie określając

przy tym minimalnych wymogów? Czy należy odróżnić zaksięgowanie od wpisu do rachunków tytułu do środków własnych w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000^(?) z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot?

3. Czy art. 221 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie dłużnika o kwocie należności przez organy celne zgodnie z odpowiednią procedurą jedynie wówczas będzie postrzegane jako powiadomienie dłużnika o kwocie należności w rozumieniu art. 221 ust. 1, gdy kwota należności została przez organy celne zaksięgowana przed powiadomieniem dłużnika? Co należy rozumieć pod pojęciem „zgodnie z odpowiednią procedurą” zawartym w art. 221 ust. 1?
4. Czy, w przypadku udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej, istnieje domniemanie na korzyść państwa, że zaksięgowanie kwoty należności nastąpiło przed powiadomieniem dłużnika? Czy sąd krajowy może przyjąć domniemanie prawidłowości wyjaśnień organów celnych, że kwota należności została zaksięgowana przez powiadomieniem dłużnika, czy też organy te powinny co do zasady przedłożyć sądowi krajowemu pisemny dowód dokonania zaksięgowania kwoty należności?
5. Czy określone w art. 221 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego zaksięgowanie kwoty należności przed powiadomieniem o niej dłużnika powinno zostać dokonane, aby uniknąć nieważności lub wygaśnięcia prawa do pobrania długu celnego? Czy, innymi słowy, art. 221 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że kwota należności, jeśli dłużnik został o niej powiadomiony przez organy celne zgodnie z odpowiednią procedurą, lecz gdy kwota ta nie została przed powiadomieniem zaksięgowana, nie może zostać pobrana, tak iż organy celne w celu późniejszego pobrania tej kwoty powinny ponownie powiadomić dłużnika o kwocie należności zgodnie z odpowiednią procedurą, po dokonaniu jej zaksięgowania i czy powinno to nastąpić przed upływem określonego w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego terminu przedawnienia?
6. W przypadku udzielenia na pytanie piąte odpowiedzi twierdzącej: jaki jest skutek uiszczenia przez dłużnika kwoty należności, o której został on powiadomiony, mimo że nie została ona przedtem zaksięgowana? Czy kwotę tą należy uznać za nienależną i dłużnik może żądać jej zwrotu przez państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt (Austria) w dniu 20 czerwca 2008 r. — SPO Landesorganisation Kärnten przeciwko Finanzamt Klagenfurt

(Sprawa C-267/08)

(2008/C 247/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SPÖ Landesorganisation Kärnten

Strona pozwana: Finanzamt Klagenfurt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”) należy dokonywać w ten sposób, że - w sytuacji, w której będący samodzielną osobą prawną krajowy (kraju związkowego) oddział partii politycznej osiąga przychody z (częściowego) rozliczenia wydatków poniesionych na „reklamę zewnętrzną” także będących samodzielnymi osobami prawnymi komórek tej partii (oddziałów rejonowych itp.) oraz ze sprzedaży wejściówek na imprezę balową - za działalność gospodarczą uznać należy prowadzenie przez ten krajowy oddział partii politycznej „reklamy zewnętrznej” w postaci prac nad wizerunkiem zewnętrznym (PR), działalności informacyjnej, prowadzenia spotkań partyjnych, dostarczania materiałów reklamowych oddziałom rejonowym, a także urządzania i organizacji odbywającego się corocznie balu SPÖ?
- 2) Czy dla oceny pojęcia „działalności gospodarczej” w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy może mieć znaczenie to, że określone w pytaniu pierwszym rodzaje działalności wywierają wpływ także na oddział krajowy, który zatem także z nich korzysta? Charakterystyczne dla niniejszej sprawy jest to, że, w ramach prowadzenia tych rodzajów działalności, zarówno partia, jak i jej polityczne cele i poglądy - jeśli nawet nie z definicji, to jako nieunikniony efekt uboczny - są ciągle reklamowane?
- 3) Czy o „działalności gospodarczej” w powyższym rozumieniu można jeszcze mówić wtedy, gdy wydatki poniesione na „reklamę zewnętrzną” stale wielokrotnie przekraczają osiągnięte z tej działalności przychody z rozliczenia wydatków oraz organizacji balu?
- 4) Czy „działalność gospodarcza” ma miejsce wtedy, gdy wydatki nie są rozliczane według możliwych do bezpośredniego zidentyfikowania kryteriów ekonomicznych (np. przypisania kosztów w zależności od tego, kto je poniósł lub tego, kto odniósł z nich korzyść), lecz, przede wszystkim, oddziały podległe same decydują czy i w jakim zakresie chcą partycypować w poniesionych przez oddział krajowy nakładach?